

ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΖΕΡΜΑΙΝ ΝΟΥΒΩ

‘Ο πιδ τραγικός άνθρωπος του κόσμου. Τά πρώτα χρόνια του Ζερμαίν Νουβώ. Μπόεμ στὸ Παρίσι. Οἱ Πρώτοι Στίχοι του. Ζ. Νουβώ καὶ Ἀρθεόρες Ριμπώ. ‘Ο Νουβώ δημόσιος δάπληλος. Στὴ Συρία. ‘Ο ἔρωτάς του μετὰ μιὰ τυφλὴ. Ἡ ἀκόλαστη ζωὴ του. Στὸ φρενοκομεῖο. ‘Ο Νουβώ ζητιάνος.

ΕΣΑ στὴ θλιβερὴ χορεία τῶν ποιητῶν ἐκείνων ποὺ ἐγραψαν τὰ τραγούδια τους μετὰ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς τους—τὸν ποιητὴν ἐκείνων ποὺ ἀνέβηκαν στὶς ψηλότερες κορυφές τῆς ποιήσεως ἐκινώντας ἀπὸ τὸν πιδ δυσώδη βόρβορο τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, μέσα στὸ μακάβριο πάνθεον τῶν Βιγιόν, Βερλαίν, Μπωντλαίρ καὶ τῶσαν ἄλλων, ἐξαορίζεται μετὰ κάποιο ἰδιαιτέρου φωτιστέφανο μαρτυρίου, ἡ τραγικὴ φυσιογνωμία τοῦ Ζερμαίν Νουβώ! ‘Α! καίνας ποιητὴς στὸν κόσμο δὲν ἔπρεπε τόσο βαθεῖα, ὅσον αὐτὸς, στὴν ἀβυσσο τῆς ἀκόλασις. Καίνας ἐπίσης ποιητὴς δὲν λαχτάρησε τόσο, ὅσον αὐτός, τὴν ψυχικὴ ὀγνότηα καταναυσμένη ἀπὸ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς θρησκευτικῆς ἐξέδρασε... Ἡ μαρτυρικὴ ζωὴ τοῦ Ζερμαίν Νουβώ ἔγινε μιὰ συνεχὴς μετάρσασ ἀπ’ τὸν Παράδεισο στὴν Κόλαση καὶ ἀπὸ τὴν Κόλαση στὸν Παράδεισο.

‘Ο Ζερμαίν Νουβώ γεννήθηκε στὸ Πουριέρ, στὶς 31 'Ιουλίου 1861, ἀπὸ εὐκατάστατη χωρικὴ οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἀριθμοῦσε μεταξὺ τῶν προγόνων τῆς πολλοῦς ἐγγενεῖς.

Σὲ ἡλικία 8 ἐτῶν, ἔλασε τὴ μητέρα του. ‘Υστερ’ ἀπὸ λίγων καιρῶ, ὁ πατέρας του τὴν ἀκολούθησε στὸν τάφο. Τὶς πρώτες σπουδές του ὁ Ζερμαίν τις ἔκανε στὸ σεμινάριο τοῦ Αἰξ, τὶς συνεπλήρωσε δὲ στὸ κολλέγιο Βουρβὸν τῆς ἰδίας πόλεως. ‘Απὸ μικρὸ παιδί ἔλεγε πῶς ἤθελε νὰ γίνῃ ζωγράφος καὶ συγγραφέας, ποὺς μεγάλῃ ἀπόγνωσιν τὸν συγγενῶν του, πρὸς τὸ πρῶτον ἐκινετο πολὺ κακὸ τέλος, μετὰ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ ἐκοίπευ νὰ διαλέξῃ. Μὰ ὁ Ζερμαίν δὲν ἀκούει κανένα. ‘Εννοοῦσε ν’ ἀκολουθῇ τὴν κλίση τοῦ.

Γι’ αὐτὸ, μόλις ἔγινε εἰκοσι ἐτῶν, παρήτασε μιὰ μέρα τὴν ἐπαρχία καὶ ἐκίνησε γιὰ τὸ Παρίσι—τὴν πόλιν τῶν πόθων καὶ τῶν οὐνείων του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μεσουρανοῦσε τὸ Καρτιέ Λατέν. Ἦταν τότε οἱ ὠραῖοι χρόνοι τοῦ μπερισμου. ‘Ο Ζερμαίν γνωρίστηκε στὰ διάφορα φιλολογικὰ καφενεῖα τῆς Μονμάρτρες μετὰ τοὺς καλύτερους νέους φιλόλογους τοῦ καιροῦ ἐκείνου: μετὰ τὸν ἀγριο καὶ ἀτίθασο Ζαν Ρισπέν, μετὰ τὸ διαπρεπὲς κρῆσποπατέρας Ραουλ Πανσόν, μετὰ τὸ σχεδιαστὴ Φοαρίν καὶ μ’ ἕνα σορὸ ἄλλους λογίους. Στὰ 1872 δημοσίωσαν στὸ περιοδικὸ *Καλλιτεχνικὴ καὶ Φιλολογικὴ Ἀναγέννηση* τοὺς πρώτους στίχους του. Τὰ τραγούδια του ἄρσαν πολὺ στὸν κύκλο του. Κοί, καθὼς ὁ Ζερμαίν Νουβώ ἦταν ὠραῖος—ἀπόδειξη ἡ φωτογραφία του ποὺ παραθέτουμε—, δὲν ἄρνησε νὰ γίνῃ τὸ *ἀνδρὴν γκατέ* τῆς παρέας του.

Στὰ 1874 ὅμως, γνωρίστηκε ἕνα βράδυ, σ’ ἕνα καφενεῖο μετὰ τὸν ποιητὴ Ἀρθεόρον Ριμπώ, τὸ μοῖραϊο ἐφηβὸ. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἀλλάξε πέρα γιὰ πέρα τοῦ Νουβώ. Ἡ κατάπτωσις του χρονολογεῖται ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γνώρισε τὸν Ἀρθεόρον Ριμπώ.

‘Ο Ριμπώ, ποὺ βρισκόταν τότε σὲ διάστασι μετὰ τὸ φίλο του Παύλο Βερλαίν, πείθει τὸ Ζερμαίν Νουβώ νὰ πᾶνε μαζὺ στὸ Λονδίνο. ‘Ο Νουβώ τὸν ἀκολουθεῖ—καὶ οἱ δύο φίλοι διατυγχνοῦνε μαζὺ. ‘Υστερ’ ἀπὸ ἕνα χρόνον, χωρίσαν: ὁ Νουβώ πῆγε στὰς Βρυξέλλας καὶ ὁ Ριμπώ στὴ Γερμανία. Μετὰ παρέρλευσι ἀρκετοῦ χρονικοῦ διαστήματος, καὶ ὅτερ’ ἀπὸ πολλὰ περιπετειώδη ταξίδια, ὁ Ζερμαίν Νουβώ ἐναπλήσισε στὸ Παρίσι. Τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1877 διορίστηκε ὑπάλληλος στὸ Ἰνστιτούτον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Μὰ ὁ δαίμονας τῆς καταστραφῆς καὶ τῆς ἀκόλασις εἶχε θρονασθῇ περὶ μέσα του, ὅτερ’ ἀπὸ τὴν παρέα ποὺ ἔκανε μετὰ τὸν Ριμπώ καὶ μ’ ἄλλους γλεντιέδες λογίους.

‘Αὐτὸς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Ζερμαίν Νουβώ ἐγραψε τέρα τραγούδια του, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν καθολικὴν θρησκείαν. Ἀπὸ ἄνθρωποι πᾶσαν μετὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ ψυχὴ: ἕνας θρησκόληπτος μουσικιστὴς κ’ ἕνας βλάσφημος κυνικός. Ἄλλοτε καθόταν ὡρὸς δολοκλήρης μπρὸς στὸν Ἑσχατοκρῆμον καὶ ἄλλοτε πάλι βλαστημοῦσε τὰ θεῖα μετὰ τὴν μέση τοῦ δρόμου—καὶ μ’ ἐκφράσεις ποὺ θὰ ντροπίζονταν νὰ τις ἐξιστομήσῃ κ’ ὁ χειρότερος λοῦστρος...

Καὶ τότε, γιὰ νὰ ἐξασχῇ, γιὰ νὰ ἡσυχάζῃ ἀπὸ τὴν τιτάνειον πᾶλιν ποὺ γινόταν μέσα του, τὸ ἐρρεῖε στὰ γλέντια, σὲ ὄργια ἀκατανόμαστα καὶ βδελυρὰ, στὸ πι-οτέ. Μιὰ μέρα, κόντεψε νὰ σκοτώσῃ τὸν τριματάχην

του, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τοῦ ἔκανε παρατήρησι γιὰ τὶς συχνὰς ἀπουσίας του. Ἀξάφνα, ὑποβάλλει τὴν παρατήρησι του ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ πηγαίνει στὸ Λίβανο τῆς Συρίας ὡς καθηγητὴς τοῦ σχεδίου σ’ ἕνα κολλέγιο Μαρωνιτῶν. Περνάει στὴ Βηρυττὸ ζωὴ ἐκλυτὴ καὶ ἀκατάστατη. Συνάπτει ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ μιὰ... τυφλὴ, τὴν ὁποία ὅμως παρατάει μιὰ μέρα—μετὰ τὴν λύπη, γιὰ τὴν ἀγαποῦσε μετὰ τὴν καρδιά του—γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του, στὴν Προβηγκία. Ἡ ἀδελφὴ του τὸν φιλοξενεῖ σπιτί της. ‘Ο κουρασμένος ποιητὴς μπόρεσε τότε νὰ βρῇ λίγη ἡσυχία καὶ ν’ ἀναλήβῃ ἀπὸ τὶς καταχρήσεις ποὺ τοῦ εἶχαν ἐξαντλήσει τὸν ὀργανισμό.

Εἴπαμε ὅμως: ὁ δαίμονας τῆς ἀκόλασις εἶχε θρονασθῇ μέσα του. Ἐνα πρῶτ, ὁ Ζερμαίν Νουβώ ἀρπῆνει τὸ ἡσυχον σπιτάκι τῆς ἀδελφῆς του στὴν Προβηγκία καὶ ἐκινεῖται γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν παλιὰ νυκτερινὴ καὶ ἀσταγὴ ζωὴ του. ‘Ο ἀέρας τοῦ Καρτιέ Λατέν τὸν μεθοῦσε. Δὲν μποροῦσε νὰ ζῇσῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ δηλητηριασμένον περιβάλλον—τὸ ὁποῖον κατ’ εὐφημισμὸν μονάχα λεγότανε *«ποιητικὸ»*, ἐνῶ πραγματικῶς ἦτανε τόπος ἐξαθλίωσης καὶ ἡθικῆς καταπτώσεως.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν.

‘Ο Ζερμαίν Νουβώ κάθε ἐξάμηνον ἀλλάζε τόπο διαμονῆς, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνία του, μιὰ τὸ Παρίσι τὸν τραβοῦσε πάντοτε ἀπὸ μαγνήτης. Τὰ κατὰφες, μετὰ τὰ μέσα, νὰ διορισθῇ δάσκαλος σὲ διάφορα ἐπαρχιακὰ σχολεῖα. Πολὺ γρήγορα ὅμως ὑπέβαλε τὴν παρατήρησι του ἀπὸ κάθε καινούργια θέση του.

Στὰ 1888 βρισκότανε στὸ Παρίσι, διορισμένος στὸ κολλέγιο Ζανσὼν ντὲ Σαρν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐποχὴ εἶχε γνωρίσει μετὰ μιὰ νέα ἐσχάτη κοινωνικὴ ὑποστάθμη, γιὰ τὴν ὁποία ὅμως ἔγραφε τραγούδια γεμάτα φλογερὸ πάθος, ποὺ θεωροῦνται διαμάντια, σήμερα, στὴν πλουσία ἐξ ἄλλου Γαλλικῆς ποιήσεως. Φαντασθῆτε ἕνα δάσκαλο ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέρα διδάσκει τὰ παιδιὰ καὶ τὸ βράδυ γυρίζει σὲ διάφορα ὑποκτα καταγῶγια καὶ βορμερὰ σπιτία!...

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πῶς τὸ λογικὸ τοῦ δυστυχήμένου τοῦ Ζερμαίν Νουβώ εἶχε ὀρχισθῇ νὰ κλονίστῃ. Ἐκεῖ ποὺ παρέδιδε στὴν τάξη, σταματοῦσε τὸ μάθημα καὶ ἀρχίζε νὰ ψάλλῃ! καὶ ἄλλοτε πάλι ἔβγαине στὸ δρόμο χωρὶς παπούτσι...

Ἡ Τὰ βράδια, ἔβγαине στὸ δρόμο, γονάτιζε κατὰ τῆς καὶ χάραζε μετὰ τὴ γλῶσσά του ὑγροῦς σταυροὺς πάνω στὸ πεδὸδρομὸ!...

Οἱ φίλοι του ἀνησυχῶσαν τότε σοβαρὰ γιὰ τὴν διανοητικὴ του κατάστασι. Τὸν ἐκλείσαν στὸ φρενοκομεῖον, στὸ θάλαμο τῶν ἐπικινδύνων τρελλῶν.

‘Υστερα ὅμως ἀπὸ λίγων καιρῶ, ἔθαν ὁ Ζερμαίν Νουβώ ἔδειξε σημεῖα καλύτερεψῆς τὸν ἔβγαλαν ἐξ...

‘Οκτώβριος τοῦ 1891.

Καινούργια ζωὴ ἀρχισε τότε γιὰ τὸ Ζερμαίν Νουβώ. Τοῦ κατέβηκε ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ ἀγογράφος. Τὸ μόνον βιβλίον ποὺ ἔπαινε στὰ χέρια του ἦταν ἡ Βίβλος. Ἐννοεῖται ὅμως πῶς ἀντὶ νὰ ζήτῃσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμία του, ἐκινεῖται γιὰ τὸ Λονδίνο καὶ ὅτερ’ αὐτὸς γιὰ τὴ Βρυξέλλας. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ μεγάλη τραγωδία τῆς ζωῆς του. Γυρνάει προσκυνητὴς, σὲ διάφορες χώρες τῆς Ἑυρώπης, ζητιανεύοντας στοὺς δρόμους, λιθοβολούμενος ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ τὸν ἐπῆραν γιὰ τρελλὸ καὶ, τέλος, φτάνει στὴν Ἰσπανία. Στὴ Μαδρίτη ὅμως, τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν κλείνουν στὴ φυλακὴ ἐνὸς μοναστηριοῦ. Οἱ καλόγηροι τὸν ἀλευθερώνουν καὶ τὸν περικυλοῦνται ὅσο καλύτερα μποροῦσαν. Μόλις ὅμως ἀρχίζει νὰ τοὺς δύνῃ συμβολὴ πῶς νὰ ζῶσιν ἐκεῖ καὶ τοὺς λέει πῶς ἔπρεπε νὰ μεταορρυθμίσουν τὸ μοναστηρικὸν βίον τους ἐπὶ νέων βάσεων, τὸν πέταξαν ἀπὸ τὸ μοναστήρι μετὰ τὶς κλωσίδες. Ἀπὸ καὶ ὁ Ζερμαίν Νουβώ πηγαίνει στὴ Σαραγῶσα, στὴν Προβηγκία, στὴ Γῶμιν. Στὰ 1910—γέρως πρεῖ, σκελετωμένο φάντασμα τοῦ παλαιοῦ ὁραίου νέου, μετὰ τὸ ὅλον καταστραμμένον ἀπὸ τὴν ἀλτσεια καὶ τὰς καταχρήσεις καὶ μετὰ τὸ λογικὸ σαλεμένον ἀπὸ τὴν ἀπέαντρη ψυχικὴ ἀγωνία του—ἐναπαγγαίνει στὸ Πουριέρ, στὸ χωριὸ τοῦ...

Πῶς ζῶσε; Ζητιανεύοντας μπρὸς στίς ἐκκλησίες, ζῶντας σὺν ἀσκητῆς ἀπὸ νὰ ξεροκόμματα ποὺ τοῦ πετοῦσαν ἡ πονετικὴς γυναικοῦλες, παίγνιο τῶν παιδιῶν,

Ζερμαίν Νουβώ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Πορτογαλλικό διήγημα

Ο ξενοδοχείο ήταν γεμάτο. Παντός είδους άνθρωποι, γεωργοί, έμποροι, άστοι, γυναίκες και παιδιά μιλούσαν και γελούσαν.

Κατακουρασμένος ζήτησα ένα δωμάτιο. Ο ξενοδόχος έκαμε νόημα σέ μάν: υπηρέτρια, να δώσω φως και να με οδηγήσει. Τό δωμάτιο ήταν μικρό, αλλά καθαρό και με, σχετικώς, καλή επίπλωση. Μου έκαμε δυο: κακή ένταση το έβλεπε. Η πόρτα δέν έκλεισε με κλειδί από μέσα, ούτε απ έξω. Κάθε ένας μπορούσε να την σπρώξει και να μπει, έκτος αν έβρισκε κανείς κανένα βαρύ έπιπλο από πίσω. Άλλα ήμουν νέος και άμέτρητος και νύστατα πολύ... Έπεσα λοιπόν στο κρεβάτι μου και άποκοιμήθηκα άμέσως.

Θά κοιμόμουν άω; μίαν ώρα, όταν ξύπνησα άξαφνα από ένα πολύ μεγάλό βρόντο. Άνακάθησα στο κρεβάτι μου. Στην άρχή νόμισα ότι κρυτός θά ήταν από την τρομερή θύελλα που χαλούσε κόσμο, έξω. Σαφινικά όμως ή πόρτα της κάμαράς μου άφωτίστηκε κι εγώ άναθρώσκω μπήκω βιαστικώς μέσα στο δωμάτιο.

Ήταν ένας γεμάτος νέος κι εύθυσμος, ηλικίας τριάντα έτών και παραπάνω. Με κόκκινα μαλλιά, με όφως χλευαστικό, ψηλός και δυνατός σάν 'Ηρακλής. Έβρισκε σέ μιά γωνιά ένα σάκκο κοκκινωπό, που κρατούσε στά χέρια του κι άρχισε, άφωτο άφησε έπάνω στο τραπέζι ένα κηροπήγιο που κρατούσε, να σέρνει τά καθίσματα που ήταν μέσα στο δωμάτιο.

— Τι κάνετε αυτό; του φώναξα με έκπληξη.

— Έτοιμάζω τό κρεβάτι μου!... μου είπε. Θά κοιμηθώ άπό νωπ σέ τούτα τά καθίσματα. Με αυτό τόν καιρό, δέν θά θέσω βέβαια, να κοιμηθώ στο δρόμο!...

— Είσαι άστειος...

— Άστειος ή όχι, αυτό μόνον τό μέσον έχω να ήσυχάσω λίγες ώρες. Τι θέλεις να κάνω; Η θέσις μου είνε δύσκολη. Κανείς δέν θά με δεχόταν στο σπίτι του ή στο καλύβι του, γιατί όλοι με ξε- ρουνε ποιός είμαι...

— Ποιός είσθ;... Δέν κατα- λαβαίνω... Μπορώ να έρωτήσω ποιό είνε τό...

— Τό έπάγγελμά μου; 'Ω! Θέσω μου! Όχι... Δέν θά σάς τό πώ, γιατί δέν επιτρέπεται. Ίσως γιατί υπάρχουν άνθρωποι κουτοί που μ' άποφεύγουν... Τι έχει να κάνει τό έπάγγελμά!...

— Ποιός είστε επί τέλους;

— Βοηθός δημίου, είνε... τάς διαταγές σας!... Έάν μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος, στη διάθεσί σας. Σ' αυτόν μάστατα τόν κοκ- κινωπό σάκκο που είνε εκεί κάτω βρίσκεται μιά κεφαλή ανθρώ- που, τόν οποίο ο προϊστάμενός μου κι' εγώ, κατατομήσαμε πρό τω- σάφων ήμερών στην 'Αμμένιν... Και τώρα, σύμφωνα με τόν Νόμο, ήρθε να τό έκδοθώ σάν παραδειγματισμό, στην πλατεία τού χω- ρίου τού οποίου, γιατί ο κατατομήσιμος ήταν απ' ατάξιδό τά μέρη... — Άχ! Θέσω μου!... Τι φρικη... άνέκραξα και πήδησα από τό κρεβάτι, πέρνοντας και τά ρούχα μου.

— Θέλετε να την δώτε;... Με ρώτησε με άπάθεια ο βοηθός τού δημίου.

— Να την ιδώ!... Στόν διάβολο να πάτε και σεις κι' αυτή, άπήνησα πηδώντας, κουτουβαλώντας στη σκάλα.

Βρέθηκα στην κουζίνα, όπου κοιμόταν μια γερά υπηρέτρια πά- νω στο καθισμά της. Μόλις άκουσε τά βήματά μου, τινάχτηκε κι άρχισε να κάνει τό στεγυρό της.

Θι με πέρασε γιά φάντασμα, γιατί έφυγε κατατρομαγμένη. Έκλεισα κι' εγώ την πόρτα της κουζίνας και με τά καθίσματα που ήταν εκεί έκανα ένα κρεβάτι όμοιο μ' εκείνο που έκαμεν ο βοηθός τού δημίου στην κάμαρά μου. Έκει έπέρασα την χειρότε- ρη νύχτα της ζωής μου...

Πολύ πρωί, πρίν ξυπνήση ο ξενοδόχος και ή πελατεία του, βγήκα και τριγυρίζω μέσα στην κοινόπολι.

Ρώτησα διαφόρους έμπορους που άνοιγαν τά μαγαζιά τους.

ταπεινωμένους και καταφρονεμένους.

Τό πρόσωπό του, με τά όφρητα και άδρά του χαρακτηριστικά, είχε κατακτηθεί μιά φρικαλέα μάσκα πόνου και άπελπισίας!

Δέκα ολόκληρα χρόνια έζησε ο άτυχος ποιητής στην κόλαση αυ- τή, μόνος του, χωρίς νάχη δίπλα του άνθρωπο να του πη κα- νένα λόγο.

Στό 1920, την Μεγάλη Πέμπτη, οι γείτονες, βλέποντας πως ο γέρος ζητι- νός είχε μέρες να φανή στους δρόμους τού Πουριέ, άνέβηκαν στην σοφίτα του—και βρήκανε τό μεγάλο ποιητή νε- κρό... με τό σώμα μισοπραγμένο από τις ψείρες και τά σκουλήκια!...

Ν. Αδάκρυτος

- Τό μεσημέρι θά γίνη;
- Τι πράγμα;
- Η έκθεσις...
- Η έκθεσις!... Ποιά έκθεσις, κύριε;
- Η έκθεσις της κεφαλής τού κατατομήθέντος στην 'Αμμέν- νιν, που καταγόταν από δω, άπ' την κοινόπολι σας.
- Τι λέτε κύριε!... Να ένας άνωμοτάρχης, ο οποίος είνε ο ά- στυνόμος της άγοράς... Θά σάς πληροφορήση καλύτερα από μάς, μωπταν γελώντας.

Σέ δυό λεπτά ο άνωμοτάρχης με άπληροφόρησε.

Μ' έγέλασαν, μουπε γιά να μου πάρουν τό κρεβάτι μου!

Έξα φρενών γύρισα στο ξενοδοχείο:

— Κύριε...σας παρακαλώ... μη παραφέρεσθε...μου είπε ο ξενο- δόχος μου!...Θά ήταν καμιά ώρα του παραγγελιοδόχου οίαν, ο οποίος έαφινικά ήρθε χτές και έζήτησε τό δωμάτιό του,στο όποιον κοιμηθήκατε είσεις. Τού είπαμε ότι δέν ήταν άδειανό...

— Δέν πειράζει, μάς είπε.

Κι' άμέσως άνοιξε τό ντουλάπι, πήρε ένα κεφάλι μωσαρίσιο, τό βράλε σ' ένα σακκί, και κώλισε τό σακκί στο αίμα ενός «χοι- ριδίου» που είχαμε σφάξει γιά σήμερα...Τό τέλος της ιστορίας τό μάθαμε σήμερα τό πρωί από τόν ίδιο, γιατί μάς την διηγήθηκε πίνοντας τόν καφέ του...Η άλήθεια είνε ότι όλοι γελάσαμε...Άλ- λά νομίζω, ότι έρχεται...

Η φυσιογνωμία τού ξενοδόχου εξέφρασε μεγάλο φόβο, και από τά σήματα που έκανε σ' κάποιον, που άρχόταν, έννωση ότι έρ- χότανε εκείνος που μου είχε σκαρώσει την χθεσινή σκηνή...Πράγμα- τι ήταν εκείνος. Έξα φρενών τού φώναξα τότε:

— Άχρηστé!...

— Όλίγα τά έπιθέτα σας, κύριε, μου είπε.

— Άχρηστé! Μά έπαρακαίστε και τώρα θά μου δώσετε λόγο άμέσως.

— Έχετε δίκιο, κύριε, μου είπεν τότε ο δίδην βοηθός τού δημίου, με πολλήν ευγένεια. Είμαι μέτις διαταγές σας. Άλλά έπειδή βρίζετε, εγώ έχω τό δικαίωμα της έκλογής τώ, όλων.Σας προ- τείνουμε λοιπόν να τραβήξουμε κληρό, γιά νάδι ύμε ποιός από τους δυό μας θά θάσση τόν άλλον, άφωτο τόν άποκεφαλίσαι...

— Φτάνουν τά άστειά, κύριε...

— Άς μονομαχήσουμε σάν άνθρώ- πους καθώς πρέπει.

Έμονομαχήσαμε λοιπόν.

Και πληγώθηκα στο χέρι από τό ξίφος του ψευτοδημίου. Ο νέος αυτός ήταν ο ίππότης Ντέ Μαγιά, ο οποίος, γιά να διασχε- δάξη όπας ήθελε, ύποκρινόταν τόν παραγγελιοδόχο. Την νύχτα που πήγε στο ξενοδοχείο, είχε προσκαλέσει μερικούς φίλους τ' ο έκει. Έπειδή δέ εγώ ήμουν στο δωμάτιό του, σκέφτηκε να μου παίξη τό παιγνίδι που μου έπαιξε, γιά να άδειάσω τό δωμάτιο. Και πράγματι έπεσα θύμα της εύπιστίας και τού φόβου μου. Μετά την μονομαχία μου έδωκε έχκαδρά το χέρι και με παρεκάλεσε να φάγω μαζί του, πράγμα τό όποιον έκαμα.

Έτσι τελείωσε αυτή ή ιστορία, την όποιαν όμως θυμούνται άκόμα εκεί πέρα, ως «ιστορία τού κομμένου κεφαλιού»!...

Πάλ 'Αμφόσι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

Ο θρυλικός ταγματάρχης Βελισσαρίου, γιά τόν όποιο ξαναγρά- φουμε και ο έπίσης θρυλικός ταγματάρχης Παπαδόπουλος, τις σπαι- ρές τών έθδικών πολυβόλων, τις έλεγαν «σταγάλια φρέσκα». Στή μάχη τού Λαχανά, είνε θαύμα πως δέν σκοτωθήκαν κι' οι δυό.

Ο Παπαδόπουλος ήταν στην πρώτη γραμμή της παρατάξεως, μέσα στους στρατιώτες που έφορμούσαν, με τό ιστορικό του μαρ- τοίμι στο ένα χέρι και με τά κιάλια στο άλλο.

Ο δέ Βελισσαρίου, ένω οι Βούλγαροι τού έρχογχαν βροχή τις όβριδες, όπου τόν διέκριναν, αυτός άνέβηκε σ' ένα ψηλό λιθάρι και τούς έστειλε μιά μουτζα έλληνοπρεπεστάτην!...

Όταν έπρόκειτο ν' άρχιση καμιά έπιθεσις ο Βελισσαρίου έ- λεγε στους άνδρες του:

— Πάμε.

Οι άνδρες τόν έκύνταζαν.

— Τι κυττάτε! Άρχίζει της μάχης ο χορός. Ούτε συγνώμησις, ούτε ταραχή. Πάμε στή δουλειά μας...

Και πήγαιναν και πολεμούσαν και κωούσαν!

